

# Irina , și Școala Veverițelor

Ilustrații de Maria Borțoi



UNIVERS

## Prima zi de școală

Irina privea frunzele de fag pe care tatăl ei le strânsese cu grijă, într-o grămadă mare, la ușa căsuței lor. Soarele se juca în picăturile de rouă înainte să le usuce într-o îmbrățișare caldă. Pădurea era plină de zgomote și nerăbdare. Din toate căsuțele se auzeau glasuri de copii, uși trântite, voci care strigau ca toată lumea să se grăbească.

*Deci așa arată prima zi de școală, șopti Irina ca pentru ea.*

Irina era cel mai mare copil din familia Aricescu. Frații ei, Andrei și bebe Tom, mergeau azi tot la Grădi pentru Pici de Arici, însă ea mergea la școală. Îi era teamă. Nu existau prea mulți arici în Pădurea Nord, unde locuiau ei. Familia Irinei ajunsese acolo în urmă cu doi ani, fiindcă Mama Arici își schimbase serviciul. Așa că toți, cu mic cu mare, Mama Arici, Tata Arici și cei trei pici, se mutaseră într-o căsuță nouă, în Pădurea Nord, unde aricii erau mai rar văzuți și, între noi fie vorba, nu prea apreciați.

În Pădurea Nord nu existau însă școli pentru arici, așadar Irina mergea astăzi la școala pentru puii de veveriță. Din câte știa ea, nu era singura ne-veveriță de acolo, însă, cu siguranță, era primul arici acceptat la această școală, considerată cea mai bună din Pădurea Nord.







— Hai, Irina, e cazul să mergem și noi! zise Mama Arici. O să dureze ceva să ne oprim la Grădi pentru Pici de Arici, ca să-i lasăm pe Andrei și bebe Tom. Pe urmă rămân cu tine la deschiderea primei zile de școală.

— Și Tata Arici?

— Vine și el. Ne întâlnim acolo cu el.

Irina mai rămase câteva secunde, privind cum picăturile de rouă dispăreau, una câte una. Inima îi bătea atât de tare, încât o putea auzi până în vârful urechilor. Cum era însă o fetiță ascultătoare, își luă ghiozdănelul și se pregăti de plecare.

Familiile din zonă șopteau că Mama Arici primise noua slujbă doar fiindcă nicio verigă nu dorise să facă o muncă atât de grea. Dar Mama Arici nu părea să știe ce se spune prin Pădurea Nord, fiindcă mereu era cu zâmbetul pe buze. Chiar și atunci când se întorcea noaptea târziu de la serviciu, părea că tocmai i se întâmplase ceva deosebit de frumos, atât de multă bucurie radia în jurul ei.



La grădiniță, Irina intră să-și salute prietenii. Curtea îi păru mai mică decât și-o aducea aminte, ca și cum cineva ar fi făcut o vrajă și ar fi micșorat toate lucrurile peste vară...

Grădinița era plină de râsete și joacă. O mulțime de pui mici, necunoscuți, alergau de colo-colo. Copiii mai mari își supra-vegheau cu seriozitate frățiorii, în timp ce povesteau minunății din *Marea Pauză de Vară*.

– Mami? Eu cred că n-ar mai trebui să îi spunem lui Tom *bebe Tom*, observă Irina.

Mama se întoarse spre grupul în care bebe Tom discuta însuflețit despre proiectul lui de vară, o piscină căptușită cu scoarță de copac.

– Ai dreptate. Tom e bebe pentru noi, dar acum, dacă mă uit mai bine, e chiar un copil măricel.

